

Gebroken

Vakantie is de tijd voor snel gesloten en weer vlug vergeten vriendschappen. Vanuit mijn oude vakantiealbums kijken heel wat mensen mij lachend en blakend van vakantieplezier aan. Aan hun amicale blik te zien moeten we daar, toen de camera klikte, ongetwijfeld het gevoel hebben gehad vrienden voor het leven te blijven. Maar hoezeer ik mijn hersens ook pijnig, hoe diep ik ook graaf in die vakantie momenten van weleer, zo'n negentig procent van die oude vakantie vrienden roepen geen greintje herkenning op. Nul, nada, niets, nothing, rien, niks. De vluchtigheid van het vakantie leven heeft de herinnering aan hen compleet uitgewist.

Dat wil niet zeggen dat ik van mijn reizen slechts herinneringen heb aan omgevingen, campings en hotels. Ondanks de albums met vervaagde gezichten, zijn er heel wat vakantie ontmoetingen die ik zelfs zonder foto nooit zal vergeten. Met die mensen met een verhaal, die soms maar kort je reis pad kruisen maar zo'n indruk achterlaten dat je ze nooit meer vergeet.

Zoals het meisje met de gebroken teen. Je zou haar eerder mager genoemd hebben dan slank. Ze was een jaar of zestien en ze viel ons op toen ze kreeft rood verbrand op het noordzeestrand aan een koppel naast ons wat zonnebrandolie vroeg. Haar vraag raakte verstrikt in het misbegrip van twee te ver uiteenliggende talen, waarna ze dezelfde vraag aan ons stelde.

Terwijl ze even later haar huid overvloedig kalmeerde met zonnebrandcrème, vroeg ze of wij misschien wisten waar een bepaalde discotheek lag. Ze wilde die avond eens "flink los" gaan. Ik keek naar haar voet waar een rafelig, vervuild verband omheen was gedraaid. Ze beantwoordde mijn blik. 'Ik heb gisteren mijn teen gebroken. Maar mijn vader zegt dat ik er niet mee naar het ziekenhuis hoef. Hij weet die dingen. Hij is ambulancebroeder. Hij kan erg hard zijn.' En meteen fladderde haar woorden verder naar luchtigere onderwerpen die als een warrige kluwen uit haar mond kwamen.

Ik vroeg haar of ze wel kon dansen met die gebroken teen. Ze zuchtte mijn vraag weg en herhaalde dat haar vader een harde man was. 'Daarom heb ik ook een hoge pijngrens', zei ze. Ze wreef nu wat crème op haar onderarm en toen pas zag ik de vele littekens op haar huid. Het waren duidelijk de sporen van heftige zelfverminking. Ineens stond ze op, bedankte ons en strompelde weg. Onder de zoete zomergeur van zonnebrandcrème die ze achterliet, ruik ik nu nog de verrotte geur van dat deel van haar levensverhaal dat ze ons daar niet vertelde.

Bestel het boek 'Vakantie verhalen, toen vakanties nog 'zorgeloos' waren' op:

<https://hansvanbergen.nl/vakantie verhalen/>